

CV

arba
Kas aš esu?

2016m.

VEIKĖJAI:

BALSAS. Vidutinio amžiaus, išraiškingas vyriškas balsas.

VYR. BALSAS Vyriškas balsas.

VYR. BALSAS1 Kitas vyriškas balsas.

VYR. BALSAS2 Kitas vyriškas balsas.

VYR. BALSAS3. Kitas vyriškas balsas.

MOT.BALSAS Moteriškas balsas.

MOT. BALSAS1. Kitas moteriškas balsas.

MOT. BALSAS2. Kitas moteriškas balsas.

MOT. BALSAS3. Kitas moteriškas balsas.

VAIK. BALSAS Vaikiškas balsas.(berniukas)

VAIK. BALSAS1 Vaikiškas balsas.(mergaitė)

SEN. BALSAS. Seno žmogaus balsas. (vyras)

SEN. BALSAS1 Seno žmogaus balsas. (moteris)

PAUG. BALSAS. Paauglio balsas. (vaikinas)

PASTABA. Garsinis fonas (įvairūs triukšmai, garsai arba konkrečių pjesėje minimų vietovių garsinis įrašas) turėtų būti pagalbiniis instrumentas papasakoti istoriją, kurti įspūdį, lyg veiksmas vyksta esamuoju laiku. Jei garsinis fonas atskirose pjesės vietose nenurodytas reikėtų galvoti, kad veikėjas kalba “steriliame” studijos garsiniame fone. Žinoma, tai priklauso ir nuo režisieriaus interpretacijos.

1. SCENA Prologas.

BALSAS. Viskas visada kažkur prasideda. Taip jau yra, kad viskas kas šiandien yra pasaulyje, viskas ką matau aš, viskas ką aplink save matote jūs, visa tai juk kažkur prasidėjo. Viskas turi ne tik pabaigą bet ir pradžią. Ir šiandien viskas prasideda čia - (*pasikeičia garsinis fonas - erdvė*) teatre. Tiesa, aš suprantu, kad jūs - visi mane girdintys, šiuo metu nesate teatre, bet lai tai nebūna kliūtis jums atsidurti čia. Svarbiausia, kad šiuo metu aš esu teatre, stoviu teatro scenoje. Įsiklausykite, girdite? (*tyla*) Jeigu konkrečiau, esu Lietuvos Nacionalinio dramos teatro scenoje. Taip. Toje pačioje scenoje, kurioje vaidino daugybė mūsų teatro žvaigždžių, daugybė aktorių, kuriuos jūs visi pažįstate. Juk aktoriai, jie tokie... pažįstami, tiesa? Sako, jei visiškoje tyloje įsiklausytumėme, čia vis dar galima išgirsti visų anapilin iškeliavusių aktorių balsus, žymiuosius aktorių monologus. Jei įsiklausytumėte, galėtumėte išgirsti... girdit (*pauzė*) jų monologus? Tiesą pasakius, viskas ką jūs šiandien girdėsite taip pat bus monologas. Taip, monologas. Tai bus monospektaklis. Radijo teatro monospektaklis. Ir kadangi viskas prasideda čia, tikroje teatro scenoje, tai kaip pasakytų teatro profesionalai - viskas prasideda nuo teatro teatre.

Turiu pripažinti, kad aš pats teatre būnu retai. Teatras nėra mano mėgstamiausia vieta. Kažkada vaikystėje mano tėvai yra mane nuvedę į vaikišką spektaklį (*garsiniame fone girdisi vaikiško spektaklio muzika ar ištrauka ir vaikiško spektaklio*), bet aš ten nieko nesupratau. Vėliau su mokyklos klase irgi buvome teatre (*girdisi klasės šurmulys*), bet tada tikrai ne teatras man rūpėjo. Tiesa, teko dar būti ir operoje. (*Staiga išgirstame energingą operos ariją*)

BALSAS. (*bandydamas perrékti operą*) Bet mes gal jau... gal jau palikime teatrą.

Staigus garsas lyg viskas nutrūktų, vėl esame studijoje.

BALSAS. Šiais laikais labai sunku ką nors paaiškinti taip, kad VISI suprastų. Taip, kad visiems būtų aišku ir niekam nekiltų jokių klausimų. Šiaip ar taip, mano tikslas, kad jums pavyktų ne suprasti, o pajusti tai, ką aš noriu pasakyti. Nes jeigu pavyksta pajusti, tada nieko aiškinti jau nebereikia, tiesa?

2 SCENA. Kas aš esu?

BALSAS. Kas aš esu? Šis klausimas mane lydi nuo pat vaikystės ir šiandien aš žadu į jį pagaliau rasti atsakymą. Prisipažinkite, juk kiekvienam sunku įvardinti save. Kas aš esu? Daug lengviau pasakyti kas nesu. Tiesa? O kas esate Jūs? Ar Jūs esate tai kas buvote? Ar tai kas žadate būti? Ar visa tai sudėjus į vieną? Juk žvelgiant į savo gyvenimo aprašymą, į savo CV, į visus darbus kuriuos esate nuveikę, sunku prisipažinti, jog toks nuo pat pradžių ir buvo jūsų gyvenimo planas. Tikriausiai jums, kaip ir man, gyvenimas ligi šiol gavosi toks koks gavosi, o kaip bus rytoj... žiūrėsime. Tad kaip minėjau tas klausimas "kas aš esu?" kamuoja mane nuo pat vaikystės ir pažadu, kad dar šiandien jums į jį atsakysiu.

3 SCENA. Vaikystė.

BALSAS. Bet pradėkime gyvenimo aprašymą nuo pradžių. Grįžkime atgal į vaikystę. Vaikystėje labai mėgau dainuoti.

(fone girdisi “niuniuojančio” vaiko balsas, vėliau besikeičiant erdvėms, keičiasi ir garsinis fonas, kuriame tas vaikas “niuniuoja”)

BALSAS. Dainuodavau visur: namie, kieme, vonioje, rūsyje, darželyje, gatvėje, po balkonu, šeimos baliuose, laidotuvėse ir vestuvėse. Dainavau lyjant lietui, sningant, pučiant vėjui ir šviečiant saulei. Dainuoti aš mėgau. Labai. Bet kartais vaikystėje dar reikdavo piešti. Kažkodėl visada kai reikėdavo nupiešti saulę, aš ją nupiešdavau šviečiančią iš kampo. Ir jos visada matydavosi tik ketvirtadalis. Visada piešdavau taip pat. Imi geltoną pieštuką, lapo kampe brauki tokią lenktą liniją, kuri sujungia du lapo kraštus. Tada nuo ten pieši tokius punktyrinius brūkšnelius link lapo centro - tai būdavo mano saulės spinduliai. Keista, bet tada visi taip piešdavo saulę, lyg savo piešiniuose būtumėme nenusipelnę jos visos. Visi gaudavome tik po ketvirtadalį saulės į savo piešinius. Kažkaip gal liūdna, gal gražu, bet tokie jau laikai buvo. Dar tais laikais, kai aš buvau vaikas, kai mėgau dainuoti ir piešti tik po ketvirtadalį saulės, mes neturėjome teisių. Ta prasme, tais laikais vaikai dar neturėjo jokių teisių. Tik pareigas. Mes puikiai žinojome savo pareigas, o “vaikų teisių” tada tiesiog dar nebuvo. Taip kaip nebuvo mobiliųjų telefonų, interneto, socialinių tinklų taip ir vaikų teisės, dar buvo neišrastos, o jeigu ir buvo, tai nieks apie jas nežinojo.

4. SCENA. Mokykla.

(Garsinis fonas papildo BALSŲ pasakojimą, atskiras to pasakojimo detales (“pūga už lango”, “žingsniai”, “atsuki vandens čiaupą” ir pan.))

BALSAS. Labai gerai prisimenu tą jausmą kai ankstų rytą už lango tamsu. Už lango žiema, o tu guli savo šiltoje lovoje, pakišęs kojas po anklode. Girdi kaip tėvai virtuvėje ruošia tau pusryčius. Tada girdi žingsnius einančius link tavo kambario. Prasadaro durys. Griežtas balsas sako.

MOT. BALSAS. Kelkis. Į mokyklą.

BALSAS. Ir tu keliesi iš lovos. Eini į vonią. Tada atsuki vandens čiaupą. Tada su dviem pirštais pašlakstęs vandens čiurkšlę, prasikrapštai akis. Nusižiovauji. Tada grįžti atgal į kambarį. Velkiesi uniformą ir trumpam besimaudamas kelnes tu... prisėdi. Ant lovos krašto. Prisėdi ir ... taip kažkaip sustingsti. Tiesiog sėdi ir nieko negalvoji, tau nieko neskauda, tau nieko nereikia, tavęs beveik nėra, tu tik sėdi ir tau kažkaip taip (*pasigirsta rami, bet šviesi muzika*)... gera. Gera tiesiog sėdėti ir nieko nedaryti. Lyg tavęs čia nebūtų. Lyg iš viso nieko nebūtų. Nebūtų žiemos, pamokų, kuprinės, tamsos už lango, fizinio lavinimo pamokų, klasiokų, lyg nebūtų visos tos neteisybės, nebūtų merginų, vaikinų, pravardžių ir mokytojų. Lyg viso to nebūtų. Tik staiga.

(*muzika nutrūksta*)

MOT.BALSAS. Na, ko tu sėdi? Eik greičiau valgyti.

BALSAS. Tu staigiai pašoki ir greitai apsirengi. Tada į virtuvę. Sumuštiniai su daktariška dešra. Juoda arbata. Cukrus. Nusidegini liežuvį. Kuprinė. Batai. Paltas. Fizinio aprangos maišelis. Kepurė. Pirštinės. Ir į tamsą...! šaltą, juodą tamsą. Kur paskendę pūgoje geltoni žibintai apšviečia tavo kelią. Pažįstamas kiekvienas posūkis, kiekvienas medis, kiekviena išlupta grindinio plytelė, kiekvienas namas tau šaukia apie tai, kad tu

nenumaldomai artėji link įėjimo. Įėjimo į mokyklą. Kur tavo klasė, mokytojai, klasiokai. Pirma pamoka, antra pamoka, trečia, ketvirta, penkta, šešta, septinta. Ir visas jas tu nešiesi savo kuprinėje. Su kiekvienu žingniu vis sunkėjančioje ir sunkėjančioje kuprinėje.

(Muzikinis fonas nutrūksta.)

BALSAS. Ir ištikrųjų keista kai dabar pagalvoji. Tas klausimas “kas aš esu?”, kuris nuo vaikystės mane kamavo... juk kai pirmoje klasėje ateini į mokyklą, tu labai gerai žinai kas esi ir labai gerai žinai kuo nori būti užaugęs. Visi vaikai pirmoje klasėje žinojo kuo nori būti užaugę. Ir aš žinojau. Bet kuo toliau mokiausi, kuo toliau keliavau iš vieno metų į kitus, iš vienos klasės į kitą klasę, kuo toliau mane vis mokė, mokė, mokė...tuo mažiau aš žinojau... Tuo mažiau aš žinojau kas ištikrųjų esu, ir kuo noriu būti. Taip visi ir baigė mokyklą nieko nebežinodami. Tik baisiausia, kad tu nebegali niekam to pasakyti. Nes tu juk dvylika metų mokeisi, tai kaip tu gali nebežinoti? Ir taip baigiasi tavo vaikystė, o tu nebežinai kas tu esi. O kai tu nežinai kas tu esi, tu dar labiau nežinai kuo tu nori būti. Bet tai nebaisu, nes tave išmokė norėti... išmokė norėti būti tuo kuo tu niekada nenorėjai būti. Išmokė protingai pasirinkti profesiją, bet apie tai gal truputį vėliau.

5. SCENA. Dainavimas ir klausa.

Iš tiesų, reikia atiduoti duoklę mokyklai. Vis tik mokykla mane daug ko išmokė ir aš ten labai daug ką sužinojau. Prisimenate, sakiau kad vaikystėje labai mėgau dainuoti. Dainuodavau visur, namie kieme, rūsyje, per šeimos balius ... na, visko dabar dar kartą nebevardinsiu, bet štai pavyzdžiui

mokykloje sužinojau, kad aš neturiu klausos. Keista, tiesa? Muzikos mokytoja man taip ir pasakė.

MOT. BALSAS 1. Tu neturi klausos.

VAIK. BALSAS. Neturiu? Bet aš labai mėgstu dainuoti.

MOT. BALSAS1. Mėgsta jis dainuot... Na ir kas. Tu neturi klausos. Todėl geriau nedainuok.

BALSAS. O aš labai norėjau dainuoti. Todėl nusprendžiau, kad man reikia pagerinti tą savo klausą. O kaip geriausią lavinti klausą? Aišku, kuo daugiau klausantis. Ir aš pradėjau visko ir visų klausyti. Stengiausi visada viską išgirsti, įsiklausyti. Įsiklausyti ką man sako. Įsiklausyti kaip skamba mano balsas. Įsiklausyti kaip girgžda durys (*girdim šį garsą*), užverda virdulys (*girdim šį garsą*), atsidaro šaldytuvas (*girdim šį garsą*), tiksi laikrodis (*girdim šį garsą*), vanduo bėga iš čiaupo (*girdim šį garsą*), leidžiasi liftas (*girdim šį garsą*), kreida rašo ant lentos (*girdim šį garsą*), skamba mokyklos skambutis (*girdim šį garsą*), plyšta voratinklis (*girdim šį garsą*) kaip žaidžiamas krepšinis. Tam, kad pagerinti klausą aš klausiausi daugybės garsų, netgi žinojau visą kelią į mokyklą pagal garsus, bet kiekvienais metais mokytoja man vis sakydavo.

MOT. BALSAS1. Tu neturi klausos.

VAIK. BALSAS. Vis dar ne?

MOT. BALSAS1. Na, sakau tau, kad ne.

VAIK. BALSAS. Gaila.

BALSAS. Tikrai buvo gaila, bet ką padarysi. Galiausiai sau pasakiau - "aš neturiu klausos". Tada nustojau dainuoti, bet užtat vis dar mėgau

klausytis. Juk klausymosi, tai man nieks neuždraudė. Todėl visada, kai tik būnu kokioje naujoje vietoje visada įsiklausau kokie garsai mane supa. Pavyzdžiui, dabar mes esame ant ...

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme ant Gedimino kalno)

BALSAS. Gedimino kalno. Girdite? *(pauzė)* įsiklausykite? *(pauzė)* O dabar...

(garsinis fonas toks lyg būtumėme Katedros aikštėje)

BALSAS. Katedros aikštėje. Stoviu ant “stebuklo” plytelės. Nors tai visai arti Gedimino kalno, bet įsiklausykite... garsas visiškai kitoks. Girdite? O čia...

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Trakuose)

BALSAS. Trakai, vasarą. Girdite, kaip ežero bangos... taip švelniai į krantą... O dabar...

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme ant Kryžių kalno)

BALSAS. Esame ant kryžių kalno. Įsiklausykite. Girdite kaip kryžiai girgžda vėjyje. Kaip vėjas švilpia tarp kryžių. Na, o čia ...

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme krepšinio arenoje)

BALSAS. O dabar esame krepšinio arenoje. O dabar...

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Palangos paplūdimyje)

BALSAS. O dabar esame... teisingai, atspėjote. Čia - Palangos paplūdimys. Begalybė žmonių aplinkui. O čia ...

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Čepkelių raiste)

BALSAS. Čepkelių raistas.

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Palangos paplūdimyje)

BALSAS. Palangos paplūdimys.

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Čepkelių raiste)

BALSAS. Čepkelių raistas.

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Palangos paplūdimyje)

BALSAS. Palanga.

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Nidoje ant Parnidžio kopos)

BALSAS. *(po pauzės)* Nida. Dešinėj - vanduo, kairėj irgi vanduo.

(garsinis fonas toks, lyg būtumėme Laisvės alėjoje, Kaune).

BALSAS. O spékite kas čia? Niekada neatspésite. Taip skamba Laisvės alėja. Taip, laisvės alėja. Žinote, galiu jus vedžioti ir vedžioti po visokias vietas kur esu buvęs bet...

6 SCENA. Trys dalykai.

BALSAS. Tiesa, aš vis dar jums neprisistačiau, bet jūs gal jau supratote... Man atrodo, kad aš turiu klausą, tik mokytoja... ji ... mane kažkaip ne taip suprato. Ar aš jos nesupratau? Bet kalbant apie mokyklą, ten išmokau trijų pagrindinių dalykų.

Pirmas dalykas, gyvenime svarbiausia - pinigai. Kai trečioje klasėje mokytoja linksmi paklausė.

MOT. BALSAS2. Vaikai, ar žinote, kodėl reikia mokytis matematikos?

BALSAS. Niekas neturėjo net žalio supratimo, kodėl reikia mokytis tos matematikos. Ir mokytoja labai linksmi, gal net šiek tiek juokaudama mums pasakė teisingą atsakymą į jos užduotą klausimą.

MOT. BALSAS 2. Na kaip? Niekas nežinote? O kaip gi jūs parduotuvėje grąžą susiskaičiuosite? Reikia mokėti suskaičiuoti pinigus, kad niekas jūsų neapgautų.

BALSAS. Va taip va. Reikia mokėt suskaičiuoti pinigus. Ir kad niekas jūsų neapgautų. Sprendžiant apie tai, kad tos matematikos toliau besimokant mokykloje vis daugėjo ir daugėjo, supratau, kad svarbiausias dalykas

gyvenime, matyt, ir yra pinigai, jeigu jau jiems skiriama tiek daug dėmesio. Ir niekas man mokykloje šio dalyko nesugebėjo paneigti. Nebuvo tokios pamokos kur pasakytų kas gi gyvenime yra svarbiausia. O ir labai greitai supratau, kad tas kas turi pinigų, tas gali... daug. Vėliau mano nuogastavimai galutinai pasitvirtino, kai paskutinėse klasėse reikėjo rinktis profesiją, pagrindinis visų suaugusiųjų argumentas buvo:

MOT. BALSAS.	O iš ko gi tu gyvensi?
VYR. BALSAS.	Iš ko tu gyvensi?
SEN. BALSAS.	O iš ko gi tu gyvensi?
VYR. BALSAS1.	O tu iš ko gyvensi?
SEN. BALSAS1.	O gyvensi iš ko gi tu?
MOT. BALSAS1	O gyvensi tu iš ko ?
VYR. BALSAS2.	O iš ko tu... iš ko gyvensi?
MOT. BALSAS2.	O gyvensi? Iš ko?
VYR. BALSAS	Iš ko tu gyvensi ką?

(Galimos visokios gramatinės ir aktorinės variacijos kol tai pavirsta į visišką beprotybę)

BALSAS. O kadangi, kaip jau minėjau, aš vis dar lavinau klausą... Todėl norom, nenorom įsiklausiau į suaugusiųjų nuomonę ir supratau, kad pinigai yra svarbiausia. Tik dėl gražos parduotuvėse nebereikia pergyventi, nes dabar yra banko kortelės. Atsiskaitant banko kortelėmis gražos skaičiuoti nebereikia. Bet mokytoja, trečioj klasėj, juk to nežinojo... nežinojo, kad kažkada bus banko kortelės ir, kad gražos skaičiuoti nebereikės. Ech, jei būtų žinojus, gal ir tos matematikos būtų buvę mažiau.

Antras dalykas, kurį išmokau ir supratau mokykloje buvo tai, kad tavo nuomonė niekam neįdomi, niekas jos niekada neklausė, niekam jos niekada nereikėjo. O jeigu pasakydavai tai likdavai nesuprastas. Todėl išmokau neturėti nuomonės. Mokykloje neturėjau savo nuomonės, todėl neturėjau ir problemų.

Ir trečias dalykas, kurį mokykloje išmokau, kad teisingas atsakymas yra ne tas kurį tu galvoji, o tas kurio reikia mokytojui. Juk mokytojui visada uždavinėja tik tuos klausimus į kuriuos jau žino atsakymus. Keista profesija. Užduodi klausimą į kurį jau žinai atsakymą. Tai kam uždavinėti? Bet vistiek, svarbiausia, kad visada atsakinėjant reikia kalbėti tai, ką mokytojas pasakojo praeitą pamoką. O kadangi aš mokėjau klausyti, tai lengvai galėjau viską atkartoti. Interpretuoti eilėraščių reikia taip kaip mokytoja interpretuoja. Spręsti uždavinį taip kaip mokytoja sprendžia ir t.t.

Žodžiu, po mokyklos aš žinojau, kad gyvenime svarbiausia - pinigai, kad niekam neįdomi mano nuomonė ir, kad šnekėti reikia tik tai ką reikia, o ne tai kas yra ištikrųjų.

7 SCENA. *Meilė.*

BALSAS. Ir tada aš įsimylėjau. Mes susitikome atsitiktinai. Mokykloje ji dainavo chore. Aš mėgdavau klausytis kaip ji dainuoja, bet mes nebendravome. Vėliau mes baigėme mokyklą. Ir aš jos nebemačiau. Ir mes susitikome, kaip sakiau, atsitiktinai. Ji buvo Palangoje, ir aš buvau Palangoje. Ji buvo su draugėmis. Aš buvau su draugais. Mes buvome studentai. Ir kažkaip taip atsitiktinai mano draugai kažkur išsiskirstė, jos draugės irgi atsitiktinai išsiskirstė. Ir mes likome dviese. Atsitiktinai. Ji paklausė.

MOT. BALSAS. Kas Tu?

BALSAS. Ir aš jai labai nuoširdžiai atsakiau.

VYR. BALSAS. Aš dar nežinau.

BALSAS. Ir ji pradėjo juoktis (*fone girdisi jos juokas*). O aš neturėjau kur dėtis ir taip pat pradėjau juoktis kartu (*fone pasigirsta ir jo juokas*). Ir mes taip atsitiktinai pradėjom juoktis. Ir juokėmės. Taip atsitiktinai pradėjom ir juokėmės. Labai ilgai. Ir buvo gera. Juoktis. Mes juokėmės, juokėmės, juokėmės ir ... (*nutyla fonas*) pasibučiavom. Po to ji manęs paklausė.

MOT. BALSAS. O ką tu mėgsti?

VYR. BALSAS. Klausytis.

BALSAS. Ir tada ji vėl pradėjo juoktis (*garsiniam fone vėl atsiranda moteriškas juokas*) Ir štai taip atsitiktinai ... mes susitikom.

BALSAS. (*su polėkiu*) Vėliau mes su ja daug keliavome. Po Lietuvą. Buvome Trakuose (*kokias vietas vardina, tuos fonus ir girdime, taip pat juose girdime ir moterišką juoką*), buvom ant Gedimino kalno, buvom Nidoj, Laisvės alėjoj, katedros aikštėje ant stebuklo plytelės, ant kryžių kalno, krepšinio varžybose, Čepkelių raiste, Palangoje, Čepkelių raiste, Palangoje, Čepkelių raiste, vėl Palangoje.

Ir nežinau kur tai įvyko, ar Trakuose, ar ant Gedimino kalno, ar Nidoje, ar Laisvės alėjoje, na tikrai ne katedros aikštėje ant stebuklo plytelės, ar ant kryžių kalno, gal krepšinio varžybose, o gal Čepkelių raiste, ar Palangoje, ar Čepkelių raiste, ar Palangoje, bet ji pasakė...(*fonas nutyla*).

MOT. BALAS. Aš laukiuosi.

8 SCENA. *Šeima ir gyvenimas.*

BALSAS. Ir mes susituokėme. Ir tada aš pirmą kartą tiek prisigėriau. Kodėl? Nežinau. Man visi sakė...

(garsinis fonas - vyksta balius)

VYR. BALSAS2. Tu išgerk.

MOT. BALSAS3. Išgeriam?

VYR. BALSAS1. Na, išgeriam?

VYR. BALSAS3. Na ,visi kartu išgeriam.

(baigiasi garsinis fonas)

BALSAS. Ir aš paklausiau, nes mokėjau klausytis. Vėliau baigėm mokslus. Ir aš antrą kartą tiek prisigėriau. Kodėl? Nežinau. Na, man taip sakė, o aš paklausiau. Tada mums gimė vaikas. Ir aš vėl prisigėriau. Manęs niekas nemokė kalbėti. Mokėjau tik klausytis. O prisigėrus kažkaip buvo lengviau. Todėl vis dažniau išgerdavau. Kodėl? Taip lengviau. Ir svarbiausia, kad prigėręs aš vėl galėjau dainuoti. Tada gimė dar vienas vaikas. Tada vėl prisigėriau. Ir tada kažkas man pasakė.

VYR. BALSAS3. Ei, klausyk, davai varom mašinas iš Europos. Sako geri pinigai. Žiūrėk, visi tai daro.

BALSAS. Ir aš paklausiau. Aš mokėjau klausytis ir dar nuo mokyklos žinojau, kad pinigai pasaulyje svarbiausi, bet... nenusisekė man su mašinom. Tada man pasakė.

VYR.BALSAS1. Ei, paklausyk, susidedam pinigų, atidarom UAB'ą. Padarysim gerą biznj. Pamatysi. Pažiūrėk, visi aplink taip daro.

BALSAS. Ir aš paklausiau. Po pusės metų baigėsi mūsų biznis ir tada man pasakė.

VYR. BALSAS.2 Ei, klausyk, balsuok už mūsų partiją. Mes sutvarkysime gyvenimą šitoj valstybėj.

BALSAS. Ir aš paklausiau. Aš mokėjau klausytis. Bet jiems nepavyko sutvarkyti nei mano gyvenimo, nei šios valstybės gyvenimo. Tik savo gyvenimus jie susitvarkė. Tik tiek. O vėliau man pasakė.

VYR.BALSAS3. Ei, paklausyk, varom į užsienį. Ten galima gerai uždirbti. Pažiūrėk, visi varo.

BALSAS. Ir aš paklausiau. Ir užsienyje mane apgavo. Po pusės metų grįžau. O tada man pasakė.

VYR. BALSAS1. Ei, paklausyk, ...

BALSAS. Ir aš nebepaklausiau... Aš nustojau klausytis. Aš pradėjau... pykti. Aš nežinojau kodėl, nemokėjau pasakyti kodėl, nebegalėjau pasakyti kodėl, bet aš pradėjau pykti. Pykti, nes pajaučiau, kad mane

apgavo. kažkas kažkur mane apgavo. Tik kur? Ir kada? Gal vaikystėje, gal mokykloje, gal studijose, gal... kažkas kažkur mane apgavo. O aš paklausiau. Tada nusprendžiau, kad aš daugiau nebeklausysiu. Aš nieko nebeklausysiu. Taip ir padariau. Aš jau nieko nebeklausiau. Pasakyti nieko nemokėjau. Viskas kas man pavyko, tai pykti. Tiesa, dar mokėjau gerti. Tada pykau ir gėriau. Gėriau ir pykau, ir dainavau. Pykau ir dar... žiūrėjau televizorių.

(fone atsiranda televizoriaus garsas.)

9 SCENA. Televizorius.

BALSAS. Taip, televizorių. Per televizorių galima viską pamatyti, viską pažiūrėti: ir žinias, ir orus, ir sportą, ir koncertus, ir visokias ten diskusijas. Nesuprantu tų, kurie aiškina, kad televizorius - blogai. Tai nepatinka, nežiūrėk. Man patinka, aš žiūriu. Buvo čia toks atvejis. Buvo klasės susitikimas ir vienas klasiokas, gerai įpiešęs, man pradėjo aiškinti, kad televizorius blogai, kad čia nesąmonės rodo ir panašiai. Aš jam atsakiau.

(baras, du truputį išgėrę vyrai aiškinasi)

VYR. BALSAS. Pats tu nesąmonė. Aš kiekvieną dieną žiūriu televizorių. Man patinka.

VYR. BALSAS1. Kas?

VYR. BALSAS. Kaip, kas?

VYR. BALSAS1. Na, kas tau patinka?

VYR. BALSAS. Televizorius.

VYR. BALSAS1. O kas tau ten patinka?

VYR. BALSAS. Na, man patinka... patinka...man patinka, kad...

VYR. BALSAS1. Na va, matai, tu net pats nežinai. O žinai kodėl? Todėl, kad tavo smegenis jau išdžiovino. Tu pats matai, kad tavo intelektas jis toks... televizinis.

VYR. BALSAS. Kas?

VYR. BALSAS1. Sakau, kad tavo smegenys...tavo intelektas televizinis. Viskas ką tu žinai, yra tik tai ką rodo per televizorių. Vienintelė tiesa. Tai yra televizinis intelektas.

VYR. BALSAS. Tu durnas.

VYR. BALSAS1. Va, va...a ko tu pyksti? Pikta ar ne?

(smūgio garsas, kažkas nukrenta, muštynės, viskas galiausiai nutyla)

BALSAS. Aš trenkiau pirmas. Taip, aš trenkiau pirmas. Ir nesigailiu. Atsirado, matai, klasiokas. Galvoja, kad dirba kažkokį ten labai svarbų darbą, kad gyvena sostinėje, kad važinėja po užsienius, tai jau reiškia, kad gali atvažiuoti ir mokytis čia visus kaip gyventi. Tegu pats atvažiuoja ir čia pagyvena. Aš jau pakankamai prisiklausiau tokių patarėjų. Ačiū. Nebereikia. Mes su žmona gyvenam gerai. Na, man gal su darbu nenusisekė. Užtat mano žmona gavo labai gerai apmokamą darbą. Degalinėje. Skandinaviska degalinė, gera degalinė. Gero maisto po pamainos į namus parneša. Ir mes nesiskundžiam.

10 SCENA.

Tai kas aš esu?

BALSAS. *(atsidūsta, nusišypso, naujai)*. Taigi, grįžkim prie to nuo ko mes pradėjome. Tai kas aš esu? Baigiau mokyklą, baigiau kažkokius vidutinius mokslus. Turiu žmoną. Du vaikus. Žmona dirba. Aš dirbu. Dirbu nemėgstamą

darbą, ne pagal profesiją. Bandžiau pradėti savo biznį, nepavyko. Daug kas gyvenime man nepavyko. Jaučiu, kad mane kažkas apgavo. Su šeima vis apsilankome tai Trakuose, tai ant Gedimino kalno, tai Palangoje. Visur kasmet pasidarome po nuotrauką. Mėgstu žiūrėti televizorių. Žiūriu jį kasdien. Tiesa, su šeima porą kartų bandėme nueiti į teatrą. Nepatiko. Kartą bandėm ir į operą. Irgi nepatiko. Nors galvojau patiks, juk operoje galima tiek klausytis, bet nepatiko. Matyt, pamiršau kaip reikia klausytis. Aš daug ką pamiršau.

(lyg prisiminęs) Ai...Tiesa, nepasakiau dar kelių labai svarbių faktų apie save. Vienas iš jų yra tas, kad man atrodo, jog manyje atsirado tiek to pykčio, kad aš, aš, aš ... net praradau savo veidą. Nebeturiu jo. Žinau, tai skamba keistai, bet... taip yra. Dar aš neturiu gimtadienio. Nebeturiu vardo ir pavardės. Ištikrųjų niekada neturėjau. Neturiu netgi paso, anei asmens kodo. Ir šis balsas, kuriuo kalbu nėra vienintelis mano balsas. Taip, žinau, kad tai skamba keistai, bet aš turiu ir daugiau balsų. Mano balsas gali skambėti...

- MOT. BALSAS. Ir taip. Suprantu, kad truputį neįprasta, bet ...
- MOT. BALSAS2. ...Aš galiu skambėti ir taip...
- VAIK. BALSAS. Ir taip. Jūs jau esate mane girdėję...
- VYR . BALSAS1 Šnibždant tokiu balsu, arba..
- SEN. BALSAS. Kalbant tokiu balsu...
- SEN. BALSAS2. Žinoma, aš galiu kalbėti ir truputį...
- PAUGL. BALSAS. Slengu. Necenzūriniai žodžiai tokie kaip ... (pyp, pyp, pyp, pyp, pyp,) man irgi nesvetimi.
- VYR. BALSAS2. Nors, aš galiu šnekėti ir paprastai, suprantamai.
- BALSAS. Taip kaip jums jau kalbėjau. Ir ..
- MOT. BALSAS Ši istorija kurią girdėjote...
- VAIK.BALSAS. Arba trumpas gyvenimo aprašymas...

VYR. BALSAS1 Nėra vienintelė mano istorija...
 MOT.BALSAS2. Nes aš turiu daugybę istorijų...
 SEN. BALSAS. Ir jos visos yra mano ...
 VYR. BALSAS. Nors nei viena man nepriklauso.

BALSAS (*nusišypso*) Tai kas aš esu? Tik nesitikėkite ko nors įspūdingo. Ne. Aš esu... tikriausiai jau supratote... esu statistinis mūsų valstybės pilietis. Statistinis vidurkis. Esate girdėję daugybę skaičių apie mane, per televizorių ar per radiją, bet niekada nesatę manęs matę, tiesa? Na, dabar yra proga bent jau mane išgirsti. Ir ištikrųjų yra daugybė statistikos apie mane. Daugybė skaičių. Bet aš nuo mokyklos laikų matematika ir skaičiais nebetikiu. Kartais galvoju, kad skaičiai mane ir paklaidino. Juk ką gali pasakyti skaičiai? Ar skaičiai gali pasakyti, kad man pikta, kad aš nemoku kalbėti apie tai kas su manimi vyksta, kad aš nebegaliu klausytis ir jaučiu neteisybę, nes mane kažkas apgavo, ir niekas manęs apie tai niekada nepaklausė. Argi tai nėra tikriausiai už visus skaičius?

Statistinis Lietuvos pilietis. Aš esu statistinis vidurkis. Žinote, paradoksaliausia visoje šitoje istorijoje, kad aš iš tiesų esu išgalvotas ir manęs ištikrųjų net nėra. Aš neegzistuoju.

11 SCENA.

Epilogas.

BALSAS. Esate girdėję skambiają frazę, kad “yra melas, yra didelis melas ir yra statistika. “ Tad gaunasi, jog viskas ką jūs girdėjote buvo visiškai melas. Pramanai.

Tad gerbiami radijo teatro klausytojai, leiskite man užbaigti šį monospektaklį (*pasikeičia garsinis fonas*) teatre. Nes būtent čia teatre, melas ir pramanai, gali tapti visiškai tiesa. Tik čia - teatre, galima būti pakankiam

melui. Kaip rašė vienas dramaturgas "...nes čia - teatre, melas ir tiesa yra lygiavertės sąvokos, tai kas buvo tiesa gali virsti melu, o tai kas yra melas gali virsti tikriausia tiesa". Svarbiausia, kad tik čia - teatre, mes galim pasišnekėti. Nes manęs negalite sutikti gatvėje, darbe, parduotuvėje, o čia - teatre, galite. Čia galite mane išgirsti, galite įsiklausyti. Nes čia teatre gerai įsiklausius ... (*tyla*) galima išgirsti jau išėjusių aktorių monologus.

Bet nesinorėtų atsisveikinti liūdnei, norėčiau palinkėti jums kuo geriau gyventi. Nes kuo geriau gyvensite jūs, tuo geriau bus ir man. Jei jūs mylėsite savo vaikus. Tai darysiu ir aš. Jeigu jūs linksmi keliausite į darbą, tą padarysiu ir aš. Jeigu jūs nuo pirmadienio pradėsite sportuoti, tą padarysiu ir aš. Ateisite į rinkimus, pabučiuosite žmoną, važiuosite į gamtą, skaitysite knygą, išjungsite televizorių, visa tai darysiu ir aš. Kai jūs klausysitės radijo teatro, tai dažniau darysiu ir aš. Štai jūs dabar klausotės radijo teatro, reiškia klausausi ir aš. O kuo aš daugiau klausausi, tuo mažiau pykstu. Juk viskas labai paprasta. Kai padėsite sau, iš tiesų padėsite ir man. Padėsite perrašyti mano istoriją.

Kaip rašoma protingiausiose mūsų pasaulio knygose "...to kas svarbiausia, akimis nepamatysi, tai galima pajusti tik širdimi". Aš pridėčiau, kad ne tik akimis nepamatysi, bet ir ausimis neišgirsi to kas svarbiausia. Tai gali išgirsti tik širdimi.

Tad, lai mūsų pyktis nesumaišo mums įsiklausyti ir išgirsti.

Įsiklausykit.

Girdit?

(iš tylos lėtai atsiranda garsinis fonas toks lyg būtų mème Čepkelių raiste)

BALSAS. *(po pauzės, su šypsena)* Čia - Čepkelių raistas. Girdite?
Sėkmės.

(Fone toliau ilgai (apie 5 min.) skamba Čepkelių raistas, kol galiausiai lėtai nutyla).

PABAIGA.